

Verdens

– Strømdukning nord for Polarcirklen

Da National Geographic kom forbi Saltstraumen, kårerede de raskt væk området til et af Europas ti bedste dykkesteder. Lars Kirkegaard synes, de var for beskedne i den bedømmelse. Selv mener han, at Saltstraumen i Nordnorge er et af de bedste dykkesteder i verden.

Kan vi ikke bare hoppe i vandet fra broerne her foran centret? spurgte jeg naïvt dykkelederen. Vi var ved at gøre klar til et tjeedyk og der lå ikke mindre end to store gode bådebroer, og intet ville tilsyneladende være nemmere...

– Har du prøvet at kigge ordentlig på vandet?, lød det tørt.

Det havde jeg selvfølgelig ikke, og da kiggede nærmere efter, kunne jeg godt se problemet. Strømhvirvlerne. Selvom centret lå i en lille vig, trak strømmen store hvirvler langt ind. Den var ikke ret kraftigt nu, men alligevel var det tydeligt, at vandet blev slynget i flere forskellige retninger inden for et ret lille område. Var jeg hoppet ud i det, ville jeg have haft svært ved at svømme tilbage til broen, og der var stor sandsynlighed for, at jeg var endt med en lang spadseretur. Men helt inde ved kanten var strømmen næsten ikke at se, så vi kravlede ned at stigen ved molen, og lavede vores tjeedyk der. Det var blot den første lektion i ekstrem strømduktion, jeg fik den uge, og mange skulle komme efter.

Den lange rejse

Jeg har altid haft en passion for dykning i Norge, så da jeg på *Copenhagen Diveshow* talte med et nystartet dykkecenter, som lå helt ned til den legendariske Saltstraumen i Bodø, var jeg naturligvis interesseret i at høre mere. Umiddelbart lød det tillokkende, men Bodø ligger på den anden side af polarcirklen, cirka 24 timers intens bilkørsel fra Oslo. Det er lige over min smertetærskel når det drejer sig om transport. Så jeg slog det i første omgang ud af hovedet. Men tanken spøjte stadig, og jeg valgte den åbenlyse løsning at flyve derop. Dette lyder for de fleste som noget helt naturligt, men for mig, der altid har mit eget udstyr med, var det en tanke, jeg havde svært ved at affinde mig med. Mit kamera, mit dobbeltsæt, masser af varmt tøj. Ville der være plads til det hele i flyet?

Jeg tog faktisk alt med, undtagen bly og flasker, og da jeg havde bestilt billet i god tid i forvejen, var billetprisen lav, og der var råd til de ekstra kilos overvægt. Jeg fortrød det dog inderligt! For det første ville det have været

billigere for mig at sende det med fragtmanden i forvejen. For det andet endte jeg med at bruge en enkelt 15 liters flaske hele ugen. 45-55 minutters dykkesid, med en maksimumdybde på 20-30 meter syntes at være den type dyk området indbød mest til, og mit seletøj og vingevest fik lov til at ligge ubrugt i dykketasken.

Verdens stærkeste

Saltstraumen er et ganske særligt naturfænomen. Det er en lille passage, der skabt af to øer, *Knaplundøya* og *Straumøya*, som ligger og danner en prop imellem den ydre og den indre Saltenfjord. Her danner øerne en passage på knapt tre kilometer, som på det smalleste sted kun er 150 meter bred og 31 meter dyb. Den Indre Saltenfjord er på flere steder mere end 500 meter dyb, hvilket giver plads til, at 372 millioner kubikmeter vand løber frem og tilbage hver sjette time. Trykket er så stort, at vandets hastighed kommer op på 40 kilometer i timen, når det går vildest for sig. Det er verdens stærkeste tidevandsstrøm og områdets

stærkeste strøm

*Sandiat prat dolent loborting
exerostrud do odiamet verosto dunt
lum doloreros acil endre velessi. Tin
hendiatisit at, velis doluptatuer alisi.*

*Sandiat prat dolent loborting
exerostrud do odiamet verosto dunt
lum doloreros acil endre velessi. Tin
hendiatisit at, velis doluptatuer alisi.*

*Sandiat prat dolent loborting
exerostrud do odiamet verosto dunt
lum doloreros acil endre velessi. Tin
hendiatisit at, velis doluptatuer alisi.*

*Sandiat prat dolent loborting
exerostrud do odiamet verosto dunt
lum doloreros acil endre velessi. Tin
hendiatisit at, velis doluptatuer alisi.*

Sandiæt prat dolent loborting exerostrud do odiamet verosto dunt lum doloreros acil endre velessi. Tin hendiatisit at, velis doluptauer alisi.

både kan kun passere et par timer imellem ebbe og flod, da strømhvirvler på over ti meter ikke er et særsyn.

Gråvejrskydning

Skyerne hang tæt og gråt over hele fjorden og sneresterne lå på fjeldsiderne omkring mig. Når himlen viser sig fra sin skumle side, spejler det sig i vandet, og giver det dobbelt gråt igen, og det fik absolut ikke mine forventninger til dagens dykning i vejret. Jeg gik over i caféen og blev glædelig overrasket over et stort morgenbord med panoramaudsigt over fjorden. Med et meget bedre humør, kunne jeg herefter gøre mig klar til dagens dyk.

Der var blevet planlagt dykning rundt om pynten, hvor strømmen ikke var at mærke. Vi var flere, der gerne ville med på et stille og roligt dyk, så jeg sluttede mig til et par friske piger som gladelig ville have mig på slæb. Dykkestedet var virkelig nemt, for det lå imellem to fjeldsider og havde dejligt lette adgangsforhold. Vi aftalte, at svømme stille ned ad skrænten og så ellers følge den svagt skrånende væg til venstre. Jeg havde advaret dem om, at jeg godt kunne blive en klods om benet, hvis jeg fandt noget spændende af fotografere. Sigten var rigtig god, omkring 20 meter, og netop som vi gled i vandet, kom solen frem bag skyerne. Det fik alle farverne frem i det myldrende undervandsliv og jeg lå stille og nød det hele. Bunden bestod af klippehylder med skiftevist

sand, vegetation og klippe, og jeg scannede de åbne områder for fladfisk, men det var først da jeg kiggede på nogle klippestykker, at jeg så en havtaske. Pænt lå den og kamuflerede sig. Lykkelig over at finde en af mine favoritfisk, fik jeg givet tegn til pigerne om bare at svømme videre. Jeg skulle lige ligge her lidt. Men jeg nåede dog aldrig videre, for pludselig var min dykkesetid gået, og da pigerne havde haft et fint dyk uden mig, besluttede vi os for at gå op. Jeg var ikke skuffet, men havde haft et herligt dyk, selvom jeg egentlig ikke havde set ret meget.

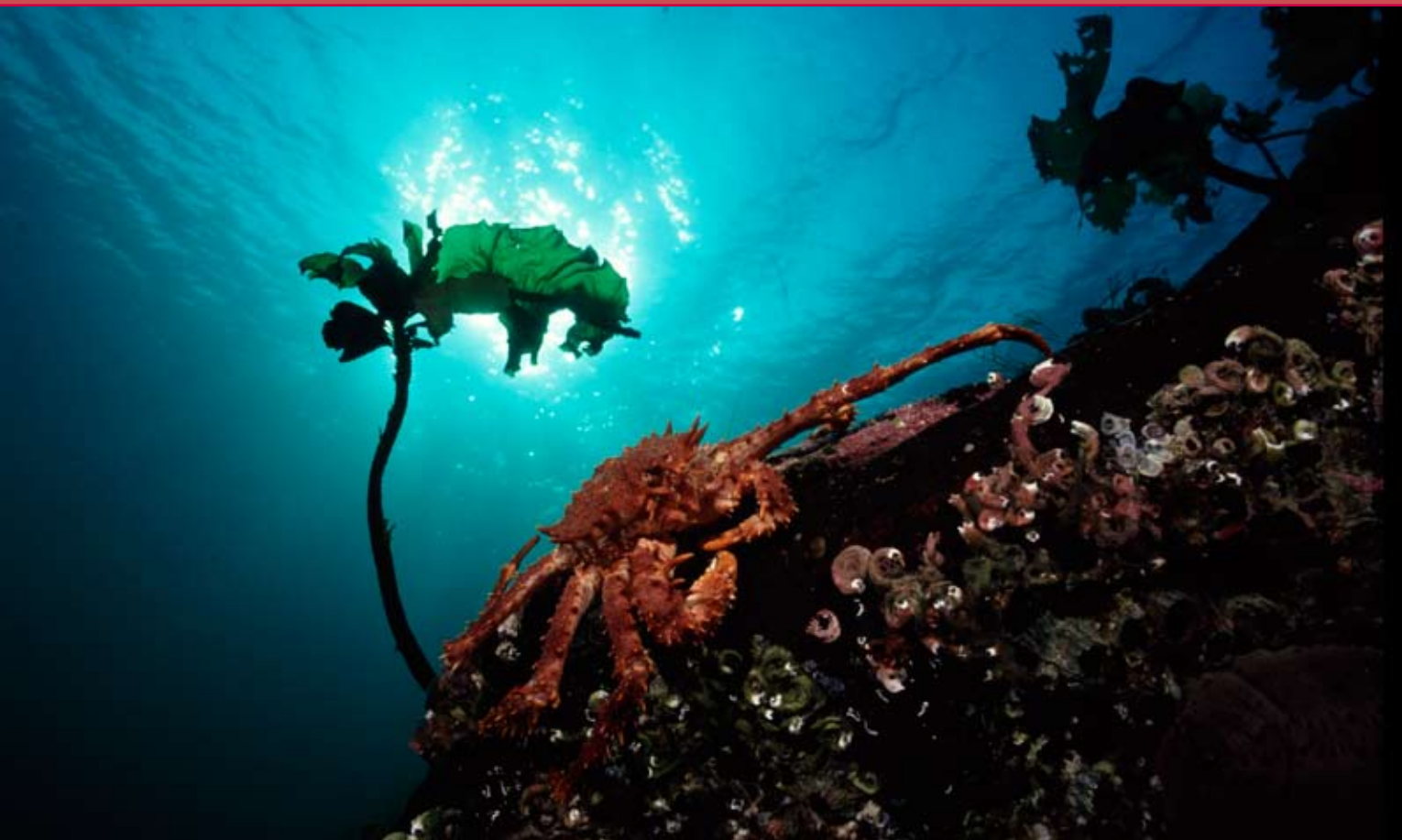
Osteklokken

Om eftermiddagen var det tid til en tur i strømmen. Det var her, jeg første gang fandt ud af, at når man får at vide, at man dykker klokken to, så er det fordi man dykker klokken to. Og det er ikke det samme, som at man står klar med alt sit udstyr på broen ved båden, klokken to. Nej – klokken to er strømmen, ifølge dagens tidsvandstabel, helt rigtig, så der er man for længst sejlet ud i gummibåden og sidder klar til at springe i vandet, når strømmen vender. Behøver jeg at sige, at jeg måtte lave en lynomklædning for overhovedet at komme med båden? Men heldigvis ligger bådebroen, dykkercentret og alle dets faciliteter samme sted, og da jeg i forvejen havde gjort udstyret klart, tog det ingen tid.

Vi sejlede stille ud i fjorden og hen til området, hvor der var kortest mellem land. Natur-

ligt nok ligger her også en stor bro, og jeg kunne ikke lade være med at beundre det store stykke ingeniørhåndværk, der må ligge i at konstruere en bro i så strømfyldt et farvand. Vi lagde os ind i en lille bugt og ventede på, at vandet skulle blive godt, så dykket kunne starte. Vi fik besked om at fortsætte ned til 20 meter så hurtigt som muligt, og holde flokken samlet. En guide blev placeret forrest og bagerst og til min store fortrydelse måtte vi ikke stoppe op, medmindre hele flokken stoppede. Det er lidt svært at fotografere på et strømdyk, da der ikke er tid til meget komposition, indstilling og modelhåndtering, men igen fik jeg en frisk pige som makker, og da hun ofte havde været model for en anden fotograf, var min lykke gjort.

Da vi nåede ned på de 20 meter, opdagede jeg et undervandslandskab, som tydeligvis var formet af istid og meget stærk strøm. Et hul med en diameter på et par meter lå under mig og lignede en stor gryde. Hvilke kræfter der med tiden har skabt dette, var jeg først ved at fatte. Ved siden af gryden startede en kløft, som dannede en naturlig rute for dykket. Flokken begyndte parvist at svømme i strømmens retning (man kunne ikke andet), og snart efter kunne vi afbalancere os, og lade naturkræfterne klare resten. Nu startede den vådeste skovtur, jeg endnu har været på, for de store tangplanter dannede en skov omkring os, og let som fuglen, fløj vi igennem landskabet. Sce-

Sandiãt prat dolent loborting exerostrud do odiamet verosto dunt lum doloreros acil endre velessi. Tin hendiatisit at, velis doluptatuer alisi.

neriet skiftede mange gange karakter og hver gang vi rundede et hjørne, bød nye indtryk os velkomne. Sigten var til tider mindre end fem meter og indimellem mere end 15 meter. Desværre var det på det tidspunkt af dagen overskyet, og farverne var ikke gennemtrængende, men jeg tror det var fint, at naturen holdt lidt igen på indtrykkene. Det kunne meget nemt være blevet et af de flotteste dyk, jeg i mit liv har haft, men det var stadig så godt, at det ligger på top ti. Indimellem kom vi forbi nogle tangplanter eller klippeformationer, der var så særprægede, at jeg gerne ville forsøge at fotografere dem. Min makker Linda var hurtig til at se, hvad jeg havde gang i, og ved at holde lidt fast i klipper, kunne hun holde sig fast på en position, indtil jeg selv havde kæmpet mig på plads. Dermed kunne jeg lige nå at knipse et par billeder uden at gruppen måtte stoppe op og vente på os.

På et tidspunkt svømmede vi indimellem nogle klippevægge som var svært bevokset med brødkrummesvamp. Svampevæksten var så massiv, at det så ud som om området var bevokset med overmoden ost. Og da væggene buede sig rundt om os, kom jeg automatisk til at tænke på en klokke. Jeg besluttede i tankerne at døbe stedet "osteklokken" og var ærgerlig over, at jeg ikke nåede at stoppe og fotografere det ordentligt. For vi var allerede videre med strømmen.

I 20 minutter endnu blev vi på naturens reg-

ning fragtet rundt i det overdådige landskab. Vi passerede blandt andet en stor havkat på femseks kilo. Det var tydeligt, at den vidste hvem der var herren i huset, men da jeg fik kæmpet mig tilbage for at fotografere den, havde den desværre fået nok og forsvandt.

Vaskemaskinen

Når jeg kommer ud til et nyt dykkercenter, forsøger jeg altid at lokke ejeren, eller den daglige leder i vandet. De dykker sjældent for sjov (det har de ikke tid til), men når de gør det, så vil de helst dykke på de bedste steder. I dette tilfælde fik vi stabled en tur på benene til Sundstrømmen, det mest strømfyldte punkt i området. Her har naturen skabt fjorden lang og smal. Det giver vandet en meget høj fart og der, hvor vi skulle dykke, snævrer fjeldene samme og laver en prop, som giver vandet eksplosionsagtige hastigheder. Det er ikke et sted, som centret normalt tager gæster til, når strømmen er indadgående. For på det lange lige stykke, er der ingen klippefremspring til at give læ, og der er svære adgangsforhold. Det særlige ved stedet er Jættegryderne, et fænomen fra istiden. De er opstået ved at grødis, blandet med klippestykker og grus, har formet nogle runde huller ind i den norske granit.

Inden vi skulle dykke, fik jeg en god lang briefing af Tore, som er en af centrets ejere. Han har til daglig butik i Oslo, men stammer selv fra området og har meget erfaring i at

dykke i de strømfyldte vande. Han forklarede mig om Jættegryderne, og at der var vigtigt at holde sig helt ind til væggen og svømme korrekt ind i den når vi passerede dem. Ikke noget med at forsøge at stoppe op og dreje ind med det samme. Derimod skulle vi styre direkte imod det modsatte hjørne at hullet, for så ville strømmen automatisk føre os derind. Og hvis jeg ved en fejl blev suget væk fra klippen, og ud i det åbne, kunne jeg godt forvente at strømmen kunne finde på at suge mig helt ned til bunden, før den igen spyttede mig op til overfladen. Så vi aftalte, at jeg skulle aflevere mit kamera til ham, hvis jeg fik problemer. Jeg havde nu ikke tænkt mig at aflevere noget som helst kamera til nogen, så hellere slippe blybæltet og lade strømmen bestemme. Men det blev heldigvis heller ikke nødvendigt. Efter at være hoppet i vandet fra båden, svømmede vi hurtigt ned ad væggen, til vi nåede 15 meter. Jeg kunne tydeligt mærke den kraftige strøm, og vi holdt os meget tæt på væggen. Det føltes lidt som dengang man var lille og stod i læ for den kraftige blæst bag sin far. Det var helt tydeligt, at der var nogle massive kræfter til stede, og vi gjorde vores bedste for at undgå, at de så os.

Jættegryderne

Langsomt listede vi os langs væggen, og gemte os bag ethvert lille klippefremspring. Og efter kort tid kom den første Jættegryde til syne. Da

Sandiát prat dolent loborting exerostrud do odiamet verosto dunt lum doloreros acil endre velessi. Tin hendiatisit at, velis doluptauer alisi.

væggen pludselig stoppede, var det umuligt at holde sig ude af strømmen og med piskende finner styrede jeg direkte imod det modsatte hjørne af gryden. Og ganske rigtigt oplevede jeg at strømmen førte mig ind i det store rum, hvor jeg kunne finde ly for kræfterne. Det var helt fantastisk. Rummet var rundt, som havde et stort søjlebor boret sig ind i fjeldsiden, og det var vel 20-25 meter højt. Overalt på rummets vægge sad små søanemoner og nød godt af det ilttrige vand og hvis solen ellers havde skinnet, ville hele rummet have lyst op som hvid marmor. Med på dykket var en anden lokal dykkekjendis, Vebjørn Karlsen, som havde indvilliget i at være fotomodel for mig. Det var noget af en præstation, for selv om vi lå i læ for den værste strøm, var det næsten umuligt at stå stille, hvor jeg gerne ville have det. Men jeg fik taget nogle skud i det iltre vand, og vi besluttede os for at liste videre. Strømmen ændrede sig fra minut til minut og det føltes, på ydersiden af væggen, som om en stor højtaler sad og vibrerede ude i det fri vand. Så vi holdt os tæt sammen og svømmede videre indtil vi kom til den næste Jættegryde. Indgangen til den var større end den sidste, men vi gentog tricket og svømmede imod det modsatte hjørne. På vej over til hjørnet lavede Tore en udblæsning og i stedet for at boblerne steg opad, blev de splittet ad i millioner små bobler og fyldte med ét rummet. Det føltes som om naturkræfterne var sat helt ud af spillet. Netop

som vi var på ret kurs, delte strømmen sig og jeg så Tore blive suget rundt om hjørnet, imens jeg selv blev presset tilbage ind i gryden. Strømmen gik her nedad og jeg blev imod min vilje trukket flere meter ned imod bundet, væk fra klippen. Med en kraftanstrengelse svømmede jeg alt hvad jeg kunne, og selvom jeg kun var to meter væk fra klippevæggen, var det som om en stor hånd holdt mig væk fra den. Jeg holdt kameraet tæt ind til mig og rakte den anden hånd frem og fik til sidst fat i et klippefremspring. Her kunne jeg trække mig ind til væggen, og pludselig var det som om en stor magnet blev vendt inden i mig. Fra at blive skubbet væk fra væggen, blev jeg pludselig presset imod den. Og som en flue kunne jeg nu kravle op af den lodrette væg indtil jeg nåede det sted hvor Tore forsvandt, og med et sidste hop, kunne jeg hoppe ud i strømmen og blev derefter suget videre. Snart kunne jeg se den næste gryde, og her sad den manglende flue på klippevæggen og ventede på mig. Jeg svømmede med det samme imod det fjerneste hjørne af gryden, sådan som jeg skulle, og blev med strømmens hjælp ført ind i orkanens øje. Fluen, som jo var Tore, kom mig i møde og gav mig et ok-tegn. Da jeg kunne returnere det med en rimelig ro, slog han med stolthed ud med armen og gav sig til at vise gryden frem. Fantastisk. Hele gulvet og væggen var dækket med små røde søanemoner. Jeg havde allerede fået forklaret, at ingen dyr her blev mere end

nogle få centimeter høje, da de i så fald ville blive revet af væggen af de kraftige vandmasser. Til gengæld var der utroligt mange af dem.

Jættegryderne fortsatte hen langs klippesiden, men allerede ved næste hul, havde vi mistet Vebjørn. Ikke fordi det bekymrede mig, for han kunne, om nogen, klare sig selv, men jeg lå alligevel og morede mig lidt over alle deres sikkerhedsformaninger, når det nu var lykkedes dem begge to at blive væk fra mig. Men respekt for strømmen det havde jeg, og efter lidt over en halv time i det kolde vand, besluttede vi os for at gå op.

Sundstrømmen light

Vi lavede endnu et dyk i Sundstrømmen, men nu med udgående strøm, hvor alle kunne deltage. Her er et område tæt på indsnævringen, der på samme tid er beskyttet imod den værste strøm, men stadig er et verdensklasse strømdyk. Gennem tiden har vandmasserne lavet nogle lange render parallelt med kanalen, og på grund af de gunstige lys- og iltforhold i vandet, er vegetationen utroligt smuk. Små hvide og røde søanemoner beklæder væggen som et stort alterklæde i kirken op til en højtid. Store tangplanter slynger sig i det urolige vand og giver dermed en dramatisk effekt af, at her er nogle vandmasser, der virkelig bevæger sig.

Vi havde siddet i båden og ventet, på at strømmen skulle vende, og med staffens kend-

***Maldives
Liveab.***

Si-Tech

Dykkersport

Sandiat prat dolent loborbing exerostrud do odiamet verosto dunt lum doloreros acil endre velessi. Tin hendiatisit at, velis doluptatuer alisi.

Sandiat prat dolent loborbing exerostrud do odiamet verosto dunt lum doloreros acil endre velessi. Tin hendiatisit at, velis doluptatuer alisi.

skab til tidevandstabellerne, skete det næsten på minuttet. Da det begyndte at rulle, gav guiden tegn, og vi begav os ind i en kløft, som mest af alt mindede om rutschebanen i Tivoli. Strømmen førte os susende igennem nogle fantastisk flotte scenerier, og det pinte mig en del, at jeg ikke kunne stoppe op og tage et billede. Det var bare umuligt! Men drivende baglæns igennem landskabet kunne jeg kommunikere med min makker om at indtage en plads hvor jeg kunne tage et flydende billede. Det var en meget underlig fornemmelse at fotografere baglæns, men jeg kunne være ganske sikker på, at strømmen nok skulle holde mig på ret kurs, så jeg holdt sammen med gruppen.

Efter at have drevet op og ned, ud og ind imellem klippestykkerne, kom vi ind i et roligt område, med en jættegryde. Her kunne gruppen stoppe op på 23 meter og tage en pause. Guiden Ove havde instrueret os om, hvad der herefter skulle ske, så da vi havde ventet lidt, svømmede vi op af klippen og fandt en ny sprække, hvor strømmen flød den modsatte vej. Derved kunne vi svømme et godt stykke tilbage af ruten, vi var kommet ad, indtil en ny lille fordybning kom til syne. Ove havde briefet os godt, og vi vidste præcist hvad vi skulle gøre. Parvist kastede vi os nu ud i strømmen, og lod den tiltagene strøm tage ved os med rasende fart. Da jeg lå bagerst i flokken, kunne jeg betragte dette helt vandvittige syn det var, at se parrene kaste sig på et usynligt tog og

forsvinde ud i det fjerne. Det blev min tur, og jeg tog et grundigt tag i mit kamera, kiggede makkeren i øjnene, og gav ham et lille nik, hvorefter vi kastede os ud over kanten.

Følelsen var fantastisk. Det var ikke på nogen måde ubehageligt eller skræmmende, og vandet kastede os ikke rundt som jeg havde frygtet. Farten var høj, men vi kom ikke på nogen måde ud af kontrol. Og pludselig var det overstået. Strømmen førte os lige tilbage til udgangspunktet, hvor vi havde endt den oprindelige tur, og her lå hele gruppen og ventede. Hvor cool! Vi endte med at gentage turen et par gange, og for hver gang tog strømmen til i styrke. Hvor var det dog herligt. Så absolut et af de sjoveste dyk, jeg har lavet længe.

Bukkefeber

Nordnorge byder på en helt speciel natur, som man ikke finder mange andre steder. Dyrelivet er storslået og vi sejlede vi forbi fjeldsider, hvor havørnene hang i luften over os og holdt vagt. På et dyk lå jeg på lavt vand på en klippeside i en lille bugt og legede med mit makroobjektiv. De andre dykkere var lige i nærheden, og jeg havde fået lov til at ligge for mig selv og fotografere nørdede ting, som fx snegle, muslinger og sære svampe. Klippen var helt rød, hvilket havde smittet af på dyrelivet og gjort rejer, ulke og andet småliv helt røde. Interessant for en fotonørd. Jeg lå helt stille på klippehylden og

nød engang imellem at kaste blikket ud i det store sorte intet, for lige ude i kanten af mit synsfelt, hang en kæmpe stime sej og nød alle de ting, som strømmen dovent førte med sig. Det var ikke et særsyn, men nu da jeg lå så stille og koncentrerede mig, kom de rigtig tæt på. Kun få meter fra mig, hang de hundredvis af fisk. Men da jeg på et tidspunkt rutinemæssigt kiggede ud fik jeg et kæmpe chok. På klippehylden under mig lå noget som jeg i første omgang tog for at være en sæl. Men da jeg kiggede ordentligt efter opdagede jeg, at det var den største havkat, jeg i mit liv havde set. Dovent lå den der på siden og kiggede op på mig, som om den var lige så overrasket over at finde en dykker i sin nærhed. Og med øjne så store som tekopper lå den og funderede over, hvorfor den mon ikke havde set mig før. Jeg tror jeg fik det, som jægere betegner som bukkefeber. Her lå jeg med et kamera i hånden og en af de største fisk, jeg havde set, og så var det et 105mm makroobjektiv, jeg havde på kameraet. Øv! Jeg lå lidt og kiggede på den store fisk, som rejste rygfinnen for at vise, at jeg ikke skulle komme nærmere. Hvis den ville, vurderer jeg at den med lethed kunne knuse en knogle, hvis den fik fat i min arm, men jeg vidste også godt, at de store havkatte ikke betegnes som farlige. Det er mere de små på femseks kilo, der er de iltre. Jeg fokuserede på fisken med mit kamera selvom den var tre-fire meter væk og tog et par skud, for at bevise, at

*Sandiat prat dolent loborting exerostrud do odiamet
verosto dunt lum doloreros acil endre velessi.
Tin hendiatisit at, velis doluptatuer alisi.*

Annonce

***Saltstr.
Dykkke-
senter***

Sandiat prat dolent loborting exerostrud do odiamet verosto dunt lum doloreros acil endre velessi. Tin hendiatisit at, velis doluptatuer alisi.

jeg havde set den. Den fyldte stadig hele billedrammen ud og da jeg rakte mine egne arme ud til siden og forsøgte at vurdere hvor stor den var, anslå jeg den til at være lige under halvanden meter fra finnespids, til underbid. Da vi havde kigget lidt på hinanden, besluttede jeg mig for at kravle lidt ned af klippen og komme tættere på. Forståeligt nok ville bamsesfar ikke være med, og for hver meter jeg kom nærmere, blev dens rygfinne større. Til sidst blev den træt af mig og sagde farvel og tak med et graciøst slag med halsen. Jeg kunne følge den ud af mit synsfelt, imens den sneg sig omkring de brede tangplanter. Måske var den kun 130-140 centimeter lang, men det var først da jeg kom op fra dykket og fik fortalt om min oplevelse, at jeg fik at vide, at den største havkat, der er fanget i Norge ikke havde været mere end 124 centimeter.

Vejrskift

Ugen gik hurtigt og dykkedagene flød sammen til en lang række af store naturoplevelser. Det var stadig tidligt forår i området og flere af da-

gene vågnede vi med et fint lag sne på jorden, som forsvandt op af dagen. De sidste dage jeg var der, kom en mindre orkan ind fra de arktiske områder og tog noget sne med sig. Så kokken på centret besluttede sig for at lave grill-laften i grillhytten. Her var plads til 20-25 personer og i midten var en stor grill, som sagtens kunne brødføde os alle. Det var en herlig fest, og udenfor blev der tændt op i badestompen, som er et stort vikingebad. Her blev vandet varmet op til 42 grader og det endte med at vi lå i snestorm det meste af natten og kogte. En meget speciel oplevelse. Især da sneen pludselig slog over i hagl og vi kun var i stand til at have næsen over vandet for ikke at få blå mærker. Festen var for mig afslutningen på en herlig uge, som havde givet nogle specielle og anderledes dykkeoplevelser. Og selvom jeg var kommet igennem et bredt udvalg af hvad det nordligste Norge har at byde på, tror jeg ikke at jeg er færdig med at udforske området. Jeg må hellere checke om der er flere billige flybilletter på nettet.

FAKTA

FLY Vi rejste med SAS, som har afgang fra alle større byer i Skandinavien. Det var ikke dyrt, når blot man bestiller i god tid. Også lavprisselskabet Norwegian har gode priser for den der bestiller i god tid. Der findes prismoduler for ekstra bagage, og hvis du nøjes med at tage det mest basale dykkeudstyr med, kan du sagtens få plads til både tørdragt og kamera.

TRANSPORT AF UDSTYR Hvis man er en klub, eller bare et par stykker der rejser sammen og man ikke kan undvære sit eget udstyr, kan det godt betale sig at sende det i forvejen. En Europa-palle med sider kan bære en del dobbelt flaskesæt, og da det sjældent er dekompressionsdykning man foretager i området, er stageflasker ikke nødvendige. Husk at koordinere med dykkecentret i forvejen.

KLIMA Bodø ligger lidt nord for Polarcirklen, så vinteren varer længe. Golfstrømmen løber op langs den norske vestkyst, så man skal langt op i landet før fjordene fryser til. På grund af smeltende sne og is fra fjeldene, skal man dog et godt stykke hen på sommeren før vandet varmer rigtigt op, men til gengæld forbliver varmt til et godt stykke hen ad efteråret. Tørdragt er er en selvfølge.

DYKKECENTRE Vi boede på Saltstraumen Dykkecenter. Det er et nystartet center, som deler lokaler med Fiskecampen på Tuv. Dejlig store rum med mulighed for at købe mad i caféen eller lave det selv i køkkenet. Her er det også muligt at tage PADIs særlige "Saltstraumen speciality-kursus", som er udviklet af områdets dykkere.

www.saltstraumendykkecenter.com

I området findes desuden

Saltstraumen Under Vann www.under-vann.no

Polardykk i Bodø www.polardykk.no

Sandiat prat dolent loborting exerostrud do odiamet verosto dunt lum doloreros acil endre velessi. Tin hendiatisit at, velis doluptatuer alisi.

Sandiat prat dolent loborting exerostrud do odiamet verosto dunt lum doloreros acil endre velessi. Tin hendiatisit at, velis doluptatuer alisi.

